

Chồng bảo: 'Người vợ có dát vàng cũng không đẹp'

Đi Sầm Sơn, anh ta bảo mang ít quần áo; hai bữa ăn, tôi mặc một chiếc váy thì lại nói: "Có mỗi cái váy cứ mặc mãi".

- Chồng nổi đóa vì tôi không lấy tiền con gà mua giúp mẹ chồng

Tôi là tác giả bài: "Chồng nổi đóa vì tôi không lấy tiền con gà mua giúp mẹ chồng", cảm ơn các bạn đã khuyên nhủ. Ý kiến của các bạn đều có lý. Tuy nhiên, những gì tôi kể là hành trình 25 năm hôn nhân chứ không phải chỉ thực trạng hiện tại. Chồng tôi thay đổi được 5-6 phần nhưng bản tính cứ hiển hiện thế nên vài ba tuần là nhà lại có chuyện. Điển hình là cách đây ba ngày, tôi đi gội đầu và xoa bóp cổ vai gáy hết 70 nghìn đồng. Tôi mua cho ba mẹ con 3 phiếu với giá trị 700 nghìn đồng mỗi phiếu. Tôi muốn mua cho chồng nhưng cô gội đầu không làm cho nam nên tính sẽ tìm mua cho chồng một gói dịch vụ ở chỗ khác. Thế nhưng chồng tôi lại mĩa mai, phản đối. Vì thế, sóng gió lại nổi lên, chủ yếu do tôi phát điên mà đấu tranh chống lại anh ta.

Hơn 10 năm qua, tôi đấu tranh không ngừng để cho mình nhiều quyền tự do hơn. Tôi từng hiền lành, nhẫn nhục nhưng rồi không thể hiền lành nữa. Tôi cũng tỏ ra bất cần đời, cứng cỏi hơn để anh ta phải "xuống nước". Anh ta cũng bớt soi mói hơn, bớt quát tháo, bớt cần nhằn chỉ trích vào sáng sớm và đêm muộn. Riêng chuyện dùng đồ đồng nát và tất cả các tính cách cố hữu chẳng thay đổi. Cái kiểu nói như quát người vẫn thế.

Nay tôi xin chia sẻ thêm để các bạn có hình dung đầy đủ hơn về chuyện nhà tôi. Tôi là một giáo viên THPT, chồng là đồng nghiệp. Chúng tôi có hai con gái đã lớn. Cuộc sống hôn nhân của tôi trải qua 25 năm, vui ít, buồn khổ nhiều. Ở tuổi 23, thiếu kinh nghiệm sống, tôi đem lòng yêu đồng nghiệp vì vẻ ngoài sáng, hiền lành, con nhà gia giáo, mọi người ai cũng quý mến. Anh hơn tôi 4 tuổi, bố mẹ cũng giục lấy vợ, thấy tôi có tình cảm với anh nên anh hỏi cưới, vậy là thành vợ chồng. Lấy nhau rồi tôi mới vỡ lẽ, anh và gia đình chồng rất keo kiệt. Chồng tôi gia trưởng, độc đoán, hà tiện, ích kỷ, thích kiểm soát, kỹ tính, hay xét nét, hay chỉ trích cần nhằn, nói năng cộc cằn thô lỗ, nóng nảy, dùng bạo lực mạnh với con cái, chửi ngoa ngoắt cay nghiệt, quý của hơn quý người. Dù vậy, anh chăm chỉ kiếm tiền, chú tâm chăm sóc gia đình, chăm làm việc nhà, không cờ bạc, không rượu chè, đôi lần say nắng qua mạng nhưng biết điểm dừng.

Cuộc sống hôn nhân của chúng tôi xuất phát từ việc góp tháng lương đầu tiên đến giờ. Nhờ chăm chỉ làm ăn, tiết kiệm mà chúng tôi có cuộc sống ổn định như hiện nay. Nhà cửa, xe cộ, vài suất đất dự trữ, vài tỷ đồng tiết kiệm trong ngân hàng nhưng tôi rất muốn ly hôn mà không thể, cứ dùng dằng đi ở. Vì thế, tôi thấy tiếc cuộc đời vì đã lãng phí thời gian chung sống với người đàn ông này. Tôi là một phụ nữ chăm chỉ, hiểu biết, yếu đuối, lãng mạn, hay buồn hay khóc. Tôi có lần suýt làm chuyện dại dột vì chán nản, bế tắc. May tiếng khóc bất chợt giữa đêm của con khiến tôi tỉnh ngộ.

Nhà tôi cách nhà đẻ 45 km nhưng chỉ được về thăm mẹ khi chồng đồng ý. Đi làm dẫu xa nhà, tôi thèm về ngoại biết bao. Ấy thế mà lúc thì vì trời mưa, rét, nắng nóng..., chồng không cho vợ con về thăm bà ngoại. Năm năm sau đám cưới, chồng bắt tôi đưa tiền tiết kiệm cho bố chồng giữ hộ vì sợ vợ đem cho nhà ngoại. Tôi phải đấu tranh mới được giữ tiền. Đưa vợ con đi siêu thị, tôi muốn mua 15 nghìn đồng bánh mì nhưng chồng không cho, tôi ngoan ngoãn nghe theo dù trong lòng ảm ức. Chồng dẫn vợ đi mua quần áo, giày dép nhưng bắt mua bộ anh ta thích, sở thích của vợ bị phớt lờ.

Vợ bị ngã xe máy, vỡ gương xe, câu đầu tiên chồng hỏi là: "Xe có làm sao không"? Vợ lau cửa kính ở nhà chồng bị chảy máu tay, thay vì lấy bông băng, chồng chỉ cần nhìn vợ làm ăn cầu thả. Sau khi sảy thai, không kiêng cử được, vợ bị chứng lạnh tứ chi, mùa hè vẫn phải đi tất, đắp chăn. Chồng bảo vợ giả vờ. Vợ đẻ xong tăng cân, chồng bảo; "Người cô có dát vàng cũng không đẹp".

Vừa rồi, vợ mua sắm quần áo nhiều hơn thì anh ta bảo: "Phụ nữ trung niên mà đầu tư cho ăn mặc thì chỉ có ý muốn quyến rũ đàn ông" (trên mạng người ta nói thế). Hồi vợ béo 60 kg, cao 1m58, chồng chở vợ càu nhàu bảo nặng, giảm cân đi. Vợ muốn đi riêng xe để chồng khỏi phải chở thì chồng không cho vì sợ tốn xăng. Mẹ vợ gọi ra bảo họ xây nhà thờ, con gái góp bao nhiêu là tùy tâm. Chồng cáu um bảo mẹ vợ lấy lý do xây nhà thờ để vòi vĩnh. Dù vợ là người làm việc nhà, chăm sóc gia đình nhưng chồng vẫn bảo là: "Cô chẳng đóng góp gì cho cái nhà này, cô làm việc nhà chẳng qua vì thích thôi".

Khi hát karaoke, chồng chọn một bài, vợ bảo: "Em hát lời một, anh hát lời hai nhé", hát xong chồng trách vợ hát tranh bài của chồng. Vợ đi cắt tóc hết 60 nghìn đồng, chồng cần nhìn vì cắt hàng tháng tốn tiền. Vợ đi gội đầu và massage cổ vai gáy hết 70 nghìn đồng, về chồng cũng mỉa mai, không vừa ý. Vợ thích du lịch nhưng chồng không cho đi cùng cơ quan dù chi phí được giảm một nửa.

Vợ thích đọc sách, mua 200 nghìn đồng tiền sách mà bị chồng chửi suốt con đường về nhà. Vợ nghe sách nói thì chồng bảo già rồi còn nghe mấy đứa nhãi ranh nó dạy đời (do người đọc sách là người trẻ). Vợ mở video trên youtube bằng tivi để tập thể dục, chồng bảo tập thể dục

thì cần gì phải theo video. Vợ thích chụp ảnh nhưng dùng điện thoại cũ của con (gần 8 năm), vợ muốn mua điện thoại mới nhưng chồng phớt lờ. Chồng mua cho vợ cái xe đạp thể thao hàng bãi 5 triệu đồng nhưng cho rằng làm như vậy là rất quan tâm mà vợ còn đòi hỏi.

Giờ kinh tế ổn định, chỉ còn nuôi con thứ hai học đại học, tôi bắt đầu sống cho mình, đầu tư cho sức khỏe, học và làm thứ mình thích với mức chi phí thấp như mua vé bơi 500 nghìn đồng mỗi tháng; xoa bóp, gội đầu dưỡng sinh 700 nghìn đồng 13 buổi, vừa hưởng thụ vừa tiết kiệm. Chồng bảo mấy đứa ở cơ quan vẫn cặm cụi kiếm tiền, vợ anh ta thì nhàn nhã, thích rong chơi, lại muốn hưởng thụ. Xin nói thêm là thu nhập của tôi chừng 18-20 triệu đồng mỗi tháng, chưa từng ăn bám chồng.

Cuộc hôn nhân này lấy đi nhiều nước mắt của tôi (ấy là tôi chưa kể chuyện làm dâu của bà mẹ chồng cay nghiệt). Tôi muốn ly hôn nhiều lần nhưng vì nhu nhược, nấn ná mãi. Tôi rơi vào trầm cảm, suýt làm chuyện dại dột hai lần. Sau quá trình đấu tranh, chồng cũng đỡ được 5-6 phần nhưng cuộc sống của tôi vẫn rất kém chất lượng do anh ta thích sưu tầm đồ đồng nát, từ cái giá để cốc, cái chổi lau nhà, nồi cơm điện hỏng, quạt hỏng, đèn hỏng... đều tha về nhà. Nhà tôi đã chật lại như nhà kho. Chưa hết, tôi rất khó chịu khi chồng vì tiếc của nên hay ăn thức ăn thừa, có dấu hiệu ôi thiu (cơm thiu) mà vẫn ăn. Kẹo bánh quá hạn sử dụng chồng cũng giữ lại ăn dần.

Cách đây 6 năm, tôi đã ngủ riêng một lần, đang đêm chồng cầm dao lên dọa chém làm con gái tôi khóc thét. Sau lần cãi nhau to hồi đầu tháng 11, tôi quyết định ly thân. Ngủ riêng được 10 ngày thì chồng tôi mê sảng hai lần, hú hét những câu vô nghĩa. Sợ chồng đột quỵ (vì anh ta có bệnh huyết áp cao) nên tôi lại xuống tầng một ngủ cùng. Đêm hôm sau, anh ta lại mê sảng nhưng không hú hét mà là cười. Con tôi bảo: "Sao mẹ dễ mềm lòng vậy"? Tôi nói: "Nếu bố mẹ ly hôn, mẹ có thể không chăm bố nhưng các con phải chăm nếu bố con đột quỵ. Giờ thu nhập của bố hơn 20 triệu đồng. Bố con mà ngồi xe lăn thì không những không có 20 triệu đồng, lại phải mất thêm 15 triệu đồng mỗi tháng chăm người bệnh, các con lo được không"?

Tôi suy nghĩ như vậy nên cứ do dự, dè dặt. Song sống ngọt ngào mãi thế này tôi cũng không đành lòng, tiếc cuộc đời của mình đã sống hoài, sống phí cùng người đàn ông bất tiện, không yêu mình. Tôi trải lòng ở đây, rất mong được sự chia sẻ, tư vấn của mọi người. Xin cảm ơn!

Phương Thanh

- Chồng nổi đóa vì tôi không lấy tiền con gà mua giúp mẹ chồng

